Pregaria.cat

Entrada

M'estimo l'Església

Però què dius? Com pots tu estimar l'Església? De què vas?

Pots llegir fins al final d'aquesta plana? Et sents capaç per uns instants d'oblidar-te dels teus prejudicis i situar-te en l'àmbit més objectiu possible? Sí?.
Continua llegint, doncs....

Primer motiu: m'estimo l'església perquè sóc part d'ella, sóc església com ho és un bisbe, el sant pare o qualsevol persona que acaben de batejar. És com la meva família. Hi ha nens, joves, homes, dones, heterosexuals, homosexuals, de dretes, d'esquerres, dels tres móns (sobre tot del tercer), vells, jubilats, parats, treballadors i pensionistes, gent de tots els continents, cultures i llengües.... què vols que et digui, que entre tanta gent hi ha pecadors, estafadors, dictadors, pervertits... sí.... i també persones humils. místiques, gent absolutament donada, que viu pels altres, estudiosos incansables de la bíblia. Mira, és un poble. M'agrada aquest poble. És humà, més o menys, o és que potser creies que no ens n'adonem des de dintre?

Segon motiu: m'estimo l'església de forma molt especial perquè m`ha fet conèixer a Jesús, la seva persona, el seu missatge i sobretot la forma de trobar-lo i celebrar-lo. És una passada. Sense Ell no sé com podria viure i recuperar-me. L'església m'ha transmès en Jesús una imatge de Déu molt nova i amable: un Déu tendre, amic, pacient, sempre amb la mà estesa i el cor preparat; una imatge, certament, i una vivència, que és molt més. Durant segles l'església ha conservat les Sagrades Escriptures, les ha estudiat, interpretat, analitzant cada mot, cada plana, cada significat. Una tasca de vides senceres, mai acabada, sobre un Llibre que il·lumina, que consola, salva i dóna esperança.

Tercer motiu: m'estimo l'església perquè arreu trobo dones i homes al costat dels més pobres, dels malalts, dels oprimits, compartint les seves lluites, vivint la seva vida. L'immensa majoria dels cristians del món són dels ambients populars. Hi ha gent que no ho és, però si intenten viure Jesús acabaren deixant d'explotar, de marginar, de donar l'esquena a la gent. Jesús és la revolució amable, pacífica i constant de dintre de l'Església. Quan a vegades em cansa certa prepotència d'algunes persones de l'església, penso dues coses: Jesús, si es deixen, els situarà en el camí de conversió; i quants i quantes viuen de debò l'opció del seguiment sense fer cap soroll.

Podria afegir un quart, un cinquè i fins a cent motius que d'alguna manera explicarien el que es fa difícil d'explicar, perquè en coses d'amor les raons van molt més lluny de la pura lògica. Místics, pelegrins, contemplatius, comunitaris, gent amagada, nens, persones que són a la política, dones (moltes dones). Gent que visita, acompanya, celebra, calla, pateix, suporta, és constant, tanta i tanta..... i una esperança de que ja és a prop una nova primavera com aquella de Joan XXIII.

Potser sí que et sembla idealista, però, és que les objeccions i contradiccions de l'església cada dia les escolto arreu. Només voldria ser un de tants al costat de tants i fent humilment el possible per humanitzar la vida. No som els millors, no tenim exclusives , ens alegrem que altres ens superin. El que importa és la gent i que la vida sigui VIDA. Res més.